

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem ve věci

žalobce: **Ing. Z. M.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Miroslavem Bartošem, advokátem,
sídlem Bílinská 1147/1, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j. KUUK/112985/2019/DS,
JID: 134832/2019/KUUK/Zvo,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j. KUUK/112985/2019/DS, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 17. 9. 2018, č. j. MMUL/OPA/ODN/205271/18/R. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) s přihlédnutím k § 35 písm. b), c) a § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobci pokutu 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců za spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodů 3 a 7 zákona o silničním provozu. Těchto přestupků se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 13. 6. 2018 v 15:37 hodin v Ústí nad Labem v ulici Litoměřická u č. p. „X“ ve směru jízdy na Litoměřice při řízení motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více tím, že v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla naměřena rychlost 74 km/h; při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Žalobce dále s vozidlem předjížděl jiné vozidlo na přechodu pro chodce. Magistrát zároveň uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že nebyl nade vší pochybnost zjištěn skutkový děj jeho údajně protiprávního jednání a nebylo prokázáno naplnění skutkové podstaty uvedených přestupků. Správní orgány se podle žalobce s dostatečnou mírou nevypořádaly s objektivně zjištěnými skutečnostmi a v rámci dokazování nevyhodnotily celou záležitost tak, aby žalobci prokázaly, že se přestupků opravdu dopustil. Konstatoval, že v daném případě absentuje prvek společenské škodlivosti a protiprávnosti předmětného jednání. Podle žalobce by škodlivost jednání měla spočívat v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, ale v daném případě nebyl nikdo z účastníků provozu na pozemních komunikacích omezen ani ohrožen. Zdůraznil, že podle kamerového záznamu měl v době, kdy se blížil k přechodu pro chodce, v důsledku před ním pomalu se pohybujícího vozidla zakrytý výhled na svislou dopravní značku označující přechod pro chodce a manévr objíždění začal provádět v době, kdy byl ve vzdálenosti několika metrů před přechodem pro chodce, nikoli v jeho bezprostřední blízkosti. Žalobce uvedl, že se na pozemní komunikaci před i za přechodem pro chodce nachází vodorovné dopravní značení V 2a – podélná čára přerušovaná, kterou zákon o silničním provozu umožňuje přejíždět, a v daném úseku nebyl zákaz předjíždění značený svislou dopravní značkou B 21a nebo vodorovným značením V 1a. Žalobce podotkl, že si při zahájení manévru nebyl vědom, že se nachází v blízkosti přechodu, a kdyby byl v době zahájení manévru již na přechodu pro chodce, jistě by k manévru nedošlo. Podle žalobce není prokázáno, že v době zahájení objížděcího manévru mohl mít povědomí o tom, že se v blízkosti nachází přechod pro chodce a že objížděcí manévr nebude schopen před takovým přechodem dokončit.
3. Žalobce upozornil na to, že objížděné vozidlo začalo v počátku předjížděcího manévru zrychlovat, čímž prodloužilo dráhu objížděného manévru. Podle žalobce se žalovaný nijak nevypořádal s odvolací námitkou, jež se týkala nevypracování znaleckého posudku, který by určil, zda v případě rovnoměrného pohybu předjížděného vozidla bylo možné provést celý manévr ještě před přechodem pro chodce. Správní orgány také nezohlednily skutečnost, že pokud by žalobce neobjel podle okolností zastavující vozidlo, ohrozil by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

plynulost či dokonce bezpečnost provozu. Tento stav podle žalobce naplňuje smysl § 2 písm. ee) zákona o silničním provozu, což správní orgány nezohlednily. K přestupku překročení dovolené rychlosti žalobce uvedl, že nelze mít za dostatečně odůvodněné, proč k němu došlo, jelikož předjížděné vozidlo se v době manévru pohybovalo značně pomalou rychlostí, spíše jelo v blízkosti obrubníku, tedy u pravé strany vozovky, a při manévru došlo pouze ke krátkému zvýšení rychlosti, a to pouze z důvodu bezpečného objetí vozidla. Doplnil, že kdyby jel srovnatelnou rychlostí s objížděným vozidlem, hrozilo by vytvoření nebezpečné situace; tu však žalobce svým chováním rozhodně nevytvořil. Žalobce rovněž namítal, že nebyly brány v potaz jeho osobní a majetkové poměry, jeho řídičské zkušenosti (od roku 1981 pouhé čtyři záznamy o spáchání přestupků) a újma způsobená zákazem řízení na dobu šesti měsíců.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že výroková část rozhodnutí magistrátu i jeho odůvodnění obsahují jak materiální znaky žalobcova protiprávního jednání, tak i formální vymezení konkrétního přestupku, jenž je definován jako nedovolené předjíždění. Škodlivost uvedeného jednání spočívá podle žalovaného v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a je vyjádřena sankcemi, které musí být za takové nebezpečné jednání řidiči uloženy. Žalovaný neshledal žádné okolnosti, které by snižovaly škodlivost jednání proti chráněnému zájmu společnosti a vyloučily by porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu, naopak poukázal na význam právem chráněného zájmu, kdy dané místo silnice je rizikové, neboť jde o místo v blízkosti zastávky hromadné dopravy. Podle žalovaného není o protiprávním jednání žalobce pochyb, kdy žalobce ohrozil právem chráněný zájem, a došlo tak k naplnění materiálního znaku přestupku.
5. K námitce žalobce, že nemohl vidět dopravní značku přechod pro chodce, neboť mu ve výhledu bránilo předjížděné vozidlo, žalovaný podotkl, že pokud žalobce neměl dostatečný přehled o situaci, která nastane v době, až jeho vozidlo dojede na úroveň předjížděného automobilu, a jaká situace nastane, až se bude muset zařadit zpět do jízdního pruhu, neměl vůbec zahájit předjížděcí manévr. Žalobcova tvrzení, že svým jednáním neohrozil žádné účastníky silničního provozu, označil žalovaný za subjektivní, neboť až v době kdy přejížděl přechod pro chodce, bezpečně věděl, že na přechodu nikoho neohrozil. Žalovaný zdůraznil, že společenskou nebezpečnost žalobcova jednání nikterak nesnižuje skutečnost, že svým jednáním nikoho neohrozil a nepůsobil škodu, neboť svým jednáním ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tedy potenciálně ohrozil ochranu života, zdraví a majetku.
6. Žalovaný se neztotožnil s námitkou správně nezjištěného skutkového stavu, neboť přestupkové jednání žalobce bylo zadokumentováno a prokázáno, když magistrát vycházel z videozáznamu i z oznámení Policie České republiky o přestupku. Ze zadní kamery umístěné v policejním vozidle je podle žalovaného jednoznačně seznatelné, kdy žalobce začal předjíždět a že se předjížděné vozidlo pohybovalo bez zrychlení či zpomalení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce není ve svých vyjádřeních konzistentní, neboť při ústním jednání vypověděl, že si je vědom, že svým jednáním překročil dovolenou rychlost a k přestupku nedovoleného předjíždění uvedl, že zákonnou úpravu nezná, aniž by zpochybnil, že se tohoto jednání dopustil. Žalovaný pokládal videozáznam pořízený

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hlídkou Policie České republiky za zcela dostačující a nevyvratitelný důkaz, tudíž byl zjištěn skutečný stav věci, nevyvstaly pochybnosti o vině žalobce a provedení znaleckého posudku by bylo již nadbytečné. Doplnil, že s touto námitkou se vypořádal v odůvodnění rozhodnutí na straně 5. Žalovaný dále uvedl, že v případě žalobce se nejednalo o mimořádnou situaci, která by řidiče opravňovala nerespektovat dopravní značení, a žalobce prokazatelně porušil § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Žalovaný uzavřel, že se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami a dospěl k závěru, že přestupek je přesvědčivě a nezpochybnitelně zadokumentován. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 28. 4. 2021 právní zástupce žalobce uvedl, že nebylo prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v předjíždění bezprostředně před přechodem. Popsal žalobcův manévř tak, že žalobce začal objíždět jiné vozidlo ve vzdálenosti několika metrů před přechodem, nikoli v jeho bezprostřední blízkosti. Zdůraznil, že podle vodorovného dopravního značení před přechodem i za ním v místě nebyl zákaz předjíždění. Žalobce nevěděl, že se nachází v blízkosti přechodu, jinak by k tomuto jednání nedošlo. Podle právního zástupce žalobce existují pochybnosti také o naplnění subjektivní stránky daného přestupku, pokud jde o zavinění, a o naplnění všech znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání konstatovala, že přestupek byl spolehlivě prokázán, správní orgány vycházely z videozáznamu a z přiznání žalobce v průběhu správního řízení. Připomněla, že objektem přestupku byla bezpečnost na komunikacích, podotkla, že subjektivní stránka přestupku byla naplněna, neboť místo je žalobci známo, sám uváděl, že tudy jezdí často, tedy by měl i vědět, že se v daném místě nachází přechod pro chodce. Pověřená pracovnice žalovaného dále uvedla, že v místě je nejen vodorovné značení, nýbrž také značení svislé, upozorňující na přechod. Zdůraznila, že nestačí zahájit předjížděcí manévř před přechodem, nýbrž je nezbytné tento manévř před přechodem také bezpečně dokončit.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, jež se týkala nevypracování znaleckého posudku, a že správní orgány nezohlednily, že pokud by žalobce neobjel podle okolností zastavující vozidlo, ohrozil by plynulost či dokonce bezpečnost provozu, a že se jednalo o překážku v provozu. Žalobce dále tvrdil, že nebyly brány v potaz jeho osobní a majetkové poměry, jeho řidičské zkušenosti (od roku 1981 pouze čtyři záznamy o spáchání přestupků) a újma způsobená zákazem řízení na dobu šesti měsíců. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Žalobci lze částečně přisvědčit v tom, že žalovaný na předmětné námitky výslovně neodpověděl, nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcovy přestupky jsou přesvědčivé a nezpochybnitelně zdokumentovány, spis obsahuje všechny důkazy a další podklady pro toto konstatování a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný zároveň poukázal na to, že předjížděné vozidlo podle videozáznamu jelo po celou dobu konstantní rychlostí a z jeho chování nevyplývá, že by měnilo směr jízdy či rychlost. Tím žalovaný podle názoru soudu implicitně reagoval na tvrzení o údajném objíždění údajně zastavujícího vozidla a o překážce v provozu i na žalobcův požadavek znaleckého posudku, který měl sloužit k prokázání toho, že pokud by předjížděné vozidlo nezačalo zrychlovat, stihl by žalobce dokončit svůj manévř před přechodem pro chodce. Jestliže žalovaný na základě videozáznamu výslovně popřel, že by předjížděné vozidlo měnilo rychlost jízdy, staly se předmětné námitky irelevantními a žalobcem navržený důkaz znaleckým posudkem zjevně nadbytečným, což žalovaný nepřímo vyjádřil také tím, že zjištěný skutkový stav označil za dostatečný. Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto povinnostem žalovaný plně dostál a v tomto smyslu je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
12. K žalobcovu tvrzení o nezohlednění jeho osobních a majetkových poměrů, řidičských zkušeností a újmy způsobené zákazem řízení soud zdůrazňuje, že nic takového žalobce v odvolacím řízení nenamítal, proto žalovanému nevznikla povinnost se těmito skutečnostmi zabývat. Soud k tomu dodává, že v projednávané věci magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, že žalobci byla uložena pokuta na spodní hranici zákonného rozmezí a rovněž nejkratší možný zákaz činnosti. Za situace, kdy zákon o silničním provozu nepřipouští možnost nižší pokuty či kratšího zákazu činnosti, nebylo podle názoru soudu třeba hodnotit žalobcovy osobní a majetkové poměry, jeho řidičské zkušenosti ani újmu údajně způsobenou zákazem činnosti, neboť žádná z těchto okolností by nemohla přinést pro žalobce příznivější rozhodnutí. Ani v tomto kontextu proto soud nepřisvědčil namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
13. Poté se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně prokázal materiální znaky přestupku ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu, ze kterého plyne, že „*fyzická osoba se dopustí přestupku* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“ Podle § 17 odst. 5 písm. d) téhož zákona přitom platí, že *„[řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi.“*

14. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i jeho materiální stránka. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).
15. S ohledem na práve uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda lze určité jednání označit za přestupek a zda došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž práve v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaných přestupků ve všech jejich znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
16. Konkrétně k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu soud uvádí, že společenskou škodlivostí jakožto materiální stránkou tohoto přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, ve kterém uvedl, že nedovolené předjíždění lze označit za typově závažnější jednání než mírné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to bez ohledu na dobu, kterou řidič v levém jízdním pruhu v rozporu se zákazem strávil. Podle Nejvyššího správního soudu *„[t]o vyplývá jednak ze sankcí, které lze za nedovolené předjíždění uložit (za překročení rychlostního limitu v obci o méně než 20 km/h, respektive o méně než 30 km/h mimo obec, nelze zákaz činnosti vůbec uložit), ale také z nemožnosti projednat tento přestupek v blokovém řízení (z čehož vyplývá nutnost uložit zákaz činnosti vždy, když je takový přestupek projednáván, což by v blokovém řízení nebylo možné). O nebezpečnosti předjíždění v místech, kde je to zakázáno, svědčí i údaje, na něž se ve svém rozhodnutí odvolával žalovaný a ze kterých vyplývá vysoká četnost a závažnost dopravních nehod, které jsou tímto jednáním způsobeny.“* S tímto názorem zdejší soud bezvýhradně souhlasí a považuje jej za naprosto přiléhavý i ve vztahu k projednávané věci. K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu soud uvádí, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem, přičemž k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje potenciální hrozba ohrožením, aniž by k následku skutečně došlo (srov. rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Zdejší soud k tomu doplňuje, že žalovaný se naplněním materiální stránky obou přestupků podrobně zabýval na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.

17. Dále se soud zabýval souborem námitek žalobce, jež se týkaly údajného nenaplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Z videozáznamu, který tvoří součást správního spisu je podle názoru soudu evidentní, že žalobce předjížděl jiné vozidlo na přechodu pro chodce i bezprostředně před ním. V čase 15:33:23 je na daném videozáznamu zřetelně vidět, že vozidlo žalobce se nacházelo na přechodu pro chodce, a to v opačném jízdním pruhu. Již s ohledem na tyto skutečnosti je evidentní, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu došlo.
18. K tvrzení žalobce, že přejížděné vozidlo se v době manévru pohybovalo značně pomalou rychlostí, spíše jelo v blízkosti obrubníku, tedy u pravé strany vozovky, soud uvádí, že předmětný videozáznam tuto žalobcovu verzi skutkového děje, stejně jako jeho tvrzení o údajném zrychlování předjížděného vozidla zcela vyvrací. Na videozáznamu je vidět, že předjížděné vozidlo jelo z důvodu zaparkovaného vozidla u levého okraje svého jízdního pruhu a poté, kdy minulo zaparkované vozidlo, se posunulo do středu svého jízdního pruhu, nikoli do blízkosti obrubníku, jak uvádí žalobce. Z videozáznamu také nevyplývá, že by předjížděné vozidlo dávalo signál značící úmysl zastavit, že by snižovalo rychlost nebo jelo značně pomalu. Pokud žalobce subjektivně vnímal rychlost jízdy jím předjížděného vozidla jako značně nízkou, bylo to podle názoru soudu způsobeno výhradně tím, že žalobce jel naopak značně vysokou rychlostí 74 km/h, resp. při zohlednění možné odchylky měřicího zařízení 71 km/h. Objektivně však žalobcovu subjektivnímu hodnocení dané situace nic nenasvědčuje.
19. Soud zároveň důrazně odmítá žalobcovu argumentaci, že vozidlo před ním jedoucí objížděl. Z § 16 zákona o silničním provozu totiž vyplývá, že o objíždění vozidla jedná pouze v případě vozidla, které zastavilo nebo stojí, tedy se nepohybuje. Z videozáznamu je patrné, že žalobce zahájil manévr v okamžiku, kdy se vozidlo před ním pohybovalo, tudíž mimo jakoukoli pochybnost se jedná o předjíždění, nikoli o objíždění, jak uvádí žalobce. V této souvislosti považuje soud za zcela bezpředmětný i žalobcův odkaz na § 2 písm. ee) zákona o silničním provozu, neboť je z logiky věci naprosto vyloučeno, aby pohybující se vozidlo tvořilo překážku provozu na pozemních komunikacích.
20. Podle názoru soudu není pro posouzení věci vůbec rozhodné, jakou rychlostí se předjížděné vozidlo pohybovalo, a zcela irrelevantní je i to, zda se v blízkosti předmětného přechodu nacházely nějaké osoby, nýbrž podstatná je pouze ta skutečnost, že žalobce úkon předjíždění uvedeného vozidla započal před přechodem pro chodce a předjížděl je dále přes přechod pro chodce, tedy v místě, pro které podle § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu platí zákaz předjíždění.
21. Žalobcovu argumentaci, že pokud by neobjel podle okolností zastavující vozidlo, ohrozil by plynulost či dokonce bezpečnost provozu, a že pokud by jel srovnatelnou rychlostí s předjížděným vozidlem, hrozilo by vytvoření nebezpečné situace, vnímá soud jako absurdní. Jednak nic nenasvědčuje tomu, že by předjížděné vozidlo zastavovalo nebo se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pohybovalo natolik pomalu, že by jeho rychlost mohla znamenat jakékoli riziko, a jednak je podle názoru soudu až neuvěřitelné, že se žalobce dovolává bezpečnosti provozu, kterou sám svým krajně nezodpovědným, riskantním a bezohledným jednáním významně ohrozil. Soud totiž nepřehlédl, že žalobce v rámci své obhajoby mimo jiné upozorňoval na to, že mu předjížděné vozidlo zakrylo výhled na svislou dopravní značku označující přechod pro chodce, aniž by si přitom uvědomil, že stejně tak mohl přehlédnout chodce vstupujícího na přechod, což mohlo mít fatální následky. Právě toto ohrožení bezpečnosti silničního provozu a následky, které žalobce mohl svým protiprávním jednáním způsobit, dokládají společenskou škodlivost žalobcova jednání. Není přitom podstatné, že nikoho svým jednáním neomezil ani neohrozil, neboť plně postačuje fakt, že někoho ohrozit mohl (případného chodce dokonce i na životě).

22. Vzhledem ke všem těmto okolnostem je podle názoru soudu zřejmé, že žalobce porušil zákaz stanovený v § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, přičemž na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že před přechodem pro chodce nebyla umístěna vodorovná dopravní značka V 1a (podélná čára souvislá), jelikož na přechod pro chodce upozorňovaly dvě dopravní značky V 7a a IP 6. Ze správního spisu vyplývá, že k předjíždění došlo na přehledném úseku, vodorovné značení v podobě přechodu pro chodce tak žalobce musel včas spatřit; ke svislé dopravní značce potom platí, že neviděl-li ji žalobce přes předjížděné vozidlo, lze to považovat za jeho nevědomou nedbalost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132). Soud dodává, že závěr o tom, že (přínejmenším) vodorovnou dopravní značku V 7a musel žalobce jednoznačně s dostatečným předstihem vidět, ostatně žádným způsobem nezpochybnil ani žalobce v žalobě. Žalovaný přitom zcela správně upozornil také na skutečnost, že sám žalobce uváděl, že daným úsekem projíždí často, tudíž by mu i z tohoto důvodu mělo být známo, že se tam nachází přechod pro chodce.
23. Soud z uvedených důvodů uzavřel, že žalobce neměl předjížděcí manévr vůbec zahajovat, resp. pokud si skutečně v okamžiku jeho zahájení nebyl vědom přechodu pro chodce, měl bezprostředně po jeho zahájení a poté, co spatřil dopravní značku V 7a upozorňující na přechod pro chodce, okamžitě zpomalit, nepředjíždět vozidlo jedoucí před ním a ihned se zařadit do svého jízdního pruhu. Z výše citovaného § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu lze totiž dovodit také to, že nestačí, pokud řidič předjížděcí manévr před přechodem pro chodce zahájí, nýbrž jej musí před přechodem pro chodce rovněž dokončit. V tomto kontextu je proto zcela bezpředmětná žalobcova argumentace, že údajně začal předjíždět (jeho slovy objíždět) vozidlo v době, kdy byl ve vzdálenosti několika metrů před přechodem pro chodce.
24. K argumentaci žalobce, že si při zahájení manévru nebyl vědom toho, že se nachází v blízkosti přechodu, a kdyby byl v době zahájení manévru již na přechodu pro chodce, jistě by k manévru nedošlo, soud uvádí, že žalobce při ústním jednání ve správním řízení dne 21. 8. 2018 uvedl: *„Doznávám se k uvedené rychlosti, daným úsekem jsem jel rychleji, jezdím podle citu a překročení jsem si vědom. Co se týče předjíždění na přechodu pro chodce, netušil jsem, že se na přechodu nesmí předjíždět.“* Podle názoru soudu tak lze jen stěží uvěřit tomu, že by žalobce manévr nezahájil, když si podle svých slov nebyl vědom toho, že předjíždění na přechodu pro chodce je zakázáno. Předmětnou žalobní námitku proto soud považuje za účelovou, stejně tak jako jeho tvrzení, že v době zahájení předjížděcího (jeho slovy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

objížděcího) manévru mohl mít povědomí o tom, že se v blízkosti nachází přechod pro chodce a že tento manévr nebude schopen před takovým přechodem dokončit.

25. Soud nepřisvědčil ani žalobcem naznačeným pochybnostem týkajícím se překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Jak již bylo uvedeno výše, videozáznam jednoznačně vyvrací, že by se předjížděné vozidlo v době manévru pohybovalo značně pomalou rychlostí, spíše jelo v blízkosti obrubníku, tedy u pravé strany vozovky. Stejně tak je z předmětného videozáznamu zcela zjevné, že žalobce nezvýšil rychlost pouze krátkodobě, natožpak z důvodu bezpečného objetí vozidla, když se nejednalo o objíždění, ale o předjíždění.
26. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud shrnuje, že správní orgány řádně a v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a důkazy založené ve správním spisu naprosto jednoznačně prokazují, že byly naplněny skutkové podstaty obou přestupků, jež byly žalobci kladeny za vinu. Soud proto shledal, že správní orgány dostatečně prokázaly, že se žalobce obou těchto přestupků dopustil, a řádně se vypořádaly se všemi objektivně zjištěnými skutečnostmi. Ani tato námitka proto není důvodná.
27. K námitce žalobce, že ve správním řízení nebyly zohledněny jeho osobní a majetkové poměry, soud uvádí, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu se podle § 125c odst. 5 tohoto zákona ukládá pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) tohoto zákona se ukládá za tento přestupek zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona ukládá pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Ukládání správních trestů za dva a více přestupků upravuje § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky následovně: *„Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“* V souladu s tímto ustanovením, které upravuje tzv. absorpční zásadu při ukládání trestů za souběh přestupků, uložily správní orgány žalobci zákaz činnosti v délce šesti měsíců a pokutu ve výši 5 000 Kč. Trest zákazu činnosti i pokuta byly žalobci uloženy na samé spodní hranici sazby, tudíž nižší pokutu ani kratší zákaz činnosti by žalobci správní orgány žalobci nemohly uložit, a to bez ohledu na jeho osobní a majetkové poměry, řidičské zkušenosti či údajnou újmu způsobenou zákazem činnosti. Namítanému nezohlednění těchto skutečností proto soud nepřisvědčil.
28. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)